

РЕШЕНИЕ

№ 1199

гр. София, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-18, в закрито заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Кацарска

като разгледа докладваното от Мирослава Кацарска Търговско дело № 20221100901864 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 25, ал. 4 от ЗТРРЮЛНЦ вр. глава XXI от ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № Ко 11-00- 1805/12.10.2022 г. на Агенция по вписванията и жалба с вх. 64874/10.10.2022 г. на СГС, подадена от „И.В.“ ООД като новоучредявано дружество, чрез представителя Д. М. П., представлявана от адв. И. срещу Отказ за вписване на ООД, с № 20221003093041-2/04.10.2022Г. на Агенция по вписванията, за който се сочи, че е неправилен, необоснован, в противоречие с материалните и процесуалните правила на закона. В жалбата се сочи, че се споменавало производство по несъстоятелност относно ЕТ „Ш. -Д. П.“, започнало през далечната 2001г. и по-точно с т.д.№517/2001г. на Пловдивския окръжен съд, като същото е приключило с Решение№ 349/29.06.2011г. в случая се касае за период повече от 11 /единадесет/ години след прекратяване на производството по несъстоятелност. Счита, че постановеният отказ поради нарушение на нормата на чл. 148, ал.8 от ТЗ е в нарушение на Конституцията на РБ и правото на ЕС, в частта относно разпоредбите, прокламиращи правото на свободна стопанска инициатива. Твърди, че горепосочената разпоредба не следвало да бъде прилагана, тъй като ограничавала по недопустим начин правото на лицата, без значение наличието или липсата на виновно поведение от тяхна страна. С оглед горното счита, че следва отказът да бъде отменен да се постанови вписване на процесното ООД с управител г-жа Д. П..

АВ-ТР е подала писмен отговор от 13.10.2022г., в който сочи, че счита, че жалбата е неоснователна по подробно изложените доводи, чрез процесуалния си представител юриск. И..

Съдът, след като разгледа жалбата и писмените доказателства, приложени към заявлението и след извършена справка в електронната партида, намира следното от фактическа и правна страна:

Със заявление по образец е поискана първоначална регистрация на „И.В.“ ООД с управител Д. М. П., с вписания ЕГН.

Видно от данните по преписката и от справка по публичния ТР, а и не се оспорва горното от жалбоподателя, ЕТ "Ш. - Д. П." е Заличен търговец с ЕИК *****, което е обявено в несъстоятелност с Решение от 04.07.2002 г. на Пловдивски

окръжен съд по т.д.н.517/2001 г. /съгл. удостоверение за пререгистрация изх. №2208/05.07.2011 г. издадено от Пловдивски окръжен съд/. Същото е с прекратено производството по несъстоятелност и е заличено с решение № 349/29.06.2011 г. на Пловдивски окръжен съд по т.д.н. №517/2001 г., в което се сочи изрично, че производството по несъстоятелност е прекратено поради не поискано възобновяване и е постановено заличаване от търговския регистър на дружеството. Решението за обявяване в несъстоятелност е от 04.07.2002 г., а Д. М. П. е вписана като едноличен търговец ЕТ "Ш. - Д. П." с Решение № 193/12.07.1989 г. по ф.д. 229/89 г. /първоначалн с наименование ЕФ „Ш.“; с удостоверение от 01.03.1996 г. е вписана промяна в наименованието на фирмата на ЕТ "Ш. - Д. П.", т.е. Д. М. П. е била едноличен търговец от регистрацията му през 1989 г. до момента на заличаването му, т.е. за период повече от две години преди обявяването в несъстоятелност. От Д. П. е попълнена декларация без дата, в която е посочила, че не е била обявена в несъстоятелност и не е била член на Управителен орган или контролен орган на дружество, прекратено поради несъстоятелност, в последните две години, с останали неудовлетворени кредитори, но същата е без дата.

Длъжностното лице е постановило обжалваният отказ от 04.10.2022г. с мотив, че заявеният управител не може да бъде вписан, тъй като е видно, че не отговаря на изискванията на чл. 141 ал.8 от ТЗ по подробно изложените мотиви.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена против обжалваем акт на ДЛР и в законоустановения срок, като е депозирана от процесуално легитимирано лице – заявителя в производството пред Агенция по вписванията, поради което е допустима. Предвид дължимата от длъжностното лице по регистрация проверка по чл. 21 ЗТРЮЛНЦ, преди да разпреди вписване на заявените обстоятелства следва да провери дали към заявлението са представени изискуемите документи, удостоверяващи подлежащото на вписване обстоятелство и дали последните удостоверяват съществуването на заявеното за вписване обстоятелство и съответствието му със закона.

Съгласно разпоредбата на чл.141, ал. 8 от ТЗ, изр. първо, не може да бъде управител лице, обявено в несъстоятелност, или лице, което е било управител, член на управителен или контролен орган на дружество, прекратено поради несъстоятелност през последните две години, предхождащи датата на решението за обявяване на несъстоятелността, ако са останали неудовлетворени кредитори. Нормата е императивна и забранява дадено лице да бъде управител на търговско дружество, но ограничава правото му на свободна стопанска инициатива, като последното може да бъде учредител, респ. собственик на капитала, на търговски дружества, чрез които да осъществява търговска дейност. Тази разпоредба е създадена с цел да охрани обществен интерес по повод свободата и сигурността на стопанската инициатива, като способства за намаляване на риска по причина на евентуално неумело управление от лицата, които са били вече в управлението на дружества, прекратени поради несъстоятелност, в период от две години преди решението за обявяване на несъстоятелността, да доведат и новите дружества до същото състояние на неплатежоспособност, респ. свръхзадълженост, което ще увреди интереса на техните съконтрахенти – кредитори. Вярно е, че разпоредбите на Хартата на основните права на Европейския съюз са пряко приложимо право, и нормативен акт от вътрешното право, който им противоречи, не следва да бъде прилаган от националния съд, в който смисъл е и постоянната практика на Съда на ЕС, но настоящият състав на съда не намира да е налице твърдяното противоречие на чл. 141, ал. 8 ТЗ на разпоредбата на чл. 16 от Хартата на основните права на Европейския съюз, която норма гласи, че свободата на стопанската инициатива се признава в съответствие с правото на Съюза и с националните законодателства и практики. Нормата на чл. 141, ал. 8 ТЗ ограничава правата на конкретно лице да бъде управител на търговско дружество, но не и правото му на свободна стопанска инициатива, като последното може да бъде учредител, респ. собственик на капитала, на търговски дружества, чрез които да осъществява търговска дейност.

При служебна справка по ТР, както и от приложенията към делото, съдът установи, че Д. М. П. е вписана като едноличен търговец ЕТ "Ш. - Д. П.", била е представител на този ЕТ, който е обявен в несъстоятелност с решение от 2001г. Независимо от това, че са изминали единадесет години от обявяването в несъстоятелност, не се твърди и не се установява г-жа Д. М. да се е възползвала от възможността по чл. 747, ал.2 от ТЗ и чл. 748 и следващите от ТЗ и да е възстановена в права. Независимо от изминатото време, тя безспорно е лице, което е обявено в несъстоятелност, тъй като едноличният търговец съгласно утвърдената практика не е различен правен субект от физическото лице, а се отъждествява с него. Съдът намира за неоснователни доводите ѝ, че с разпоредбата на чл. 141 ал.8 от ТЗ неоснователно се ограничавало правото ѝ на свободна стопанска инициатива, тъй като тази разпоредба се отнася само до управителя на търговското дружество, а не ѝ пречи да участва в стопанския оборот като съдружник или акционер или по друг начин. Не може да се приеме, че нормата противоречи на конкретна разпоредба на Конституцията или акт на ЕС, тъй като доводите ѝ, че нямало значение добросъвестността ѝ, са неоснователни, тъй като при евентуално нейно доказано твърдение, че тя няма вина за изпадане в несъстоятелност на управляваната от нея фирма, тя има възможност да бъде възстановена в права по предвидена в закона процедура по чл.747 от ТЗ, но няма доводи и твърдения г-жа П. да е провела такава и да се е възползвала от предвидената в закона възможност. В този смисъл, че е приложима разпоредбата на чл.141, ал.8 от ТЗ, и че не противоречи пряко на норма от правото на ЕС и Конституцията, има и константна съдебна практика, обективирана в много актове като напр. решение №385/20.02.2017г. на САС по т.д.№625/2017г., решение №811/09.04.2019г. по т.д. №1524/2019г. и мн.др.

С оглед гореизложените мотиви съдът намира, че жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Съдът намира, че разноски не се следват на страните в настоящото производство. Новата разпоредба на чл. 25, ал. 6 от ЗТРРЮЛНЦ гласи, че в производствата съдът присъжда разноски на страните по реда на ГПК. Настоящото производство има характер на охранително такова и по аргумент от разпоредбата на чл. 541 от ГПК разноските, направени от жалбоподателя във връзка с това производство следва да останат за негова сметка, а такива не следват и на АВ, въпреки изхода на спора, тъй като тя няма качеството на страна – ответник в процеса, в каквато насока е формирана съдебна практика на горестоящата инстанция, а именно решение №117/04.03.2021г. на САС, ТО, 5ти състав по т.д.№169/2021г. и мн. др.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата с вх. № Ко 11-00- 1805/12.10.2022 г. на Агенция по вписванията и жалба с вх. 64874/10.10.2022 г. на СГС, подадена от "И.В." ООД като новоучредявано дружество, чрез представителя Д. М. П., представлявана от адв. И. срещу Отказ за вписване на ООД, с № 20221003093041-2/04.10.2022Г. на Агенция по вписванията.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от съобщението до жалбоподателя.

Съдия при Софийски градски съд: _____